

Arrest

nr. 315 985 van 5 november 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN HEUVERZWYN
Helmkruidstraat 21
9032 WONDELGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN HEUVERZWYN, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 20 augustus 2023 en verzoeken beiden op 15 september 2023 om internationale bescherming. Op 19 maart 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster, tot de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 25 maart 2024 aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger van Noord-Macedonië en Rom van origine te zijn, geboren op 27 augustus 1987 te Prilep in Noord-Macedonië. U ging niet naar school en werkte als klusjesman. Omstreeks 2005 trouwde u met D. R. (o.v. X.XXX.XXX). Samen hebben jullie een dochter, M. (o.v. X.XXX.XXX), en een zoon, E. (o.v. X.XXX.XXX).

Sinds de geboorte van jullie dochter, kampt uw vrouw met een depressie. Daarnaast heeft zij te maken met een hartprobleem en een trombose in haar been. Hoewel haar ziekteverzekering gedeeltelijk instond voor haar medicatie ging u in 2006 een lening aan bij A., een Albanees, om het overige deel van de medicatie te bekostigen. In 2014 trok u samen met uw echtgenote en uw dochter naar Duitsland met het doel om uw vrouw te genezen. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen jullie geweigerd werd. Hierop trokken jullie terug naar Noord-Macedonië. In 2022 of 2023 ging u een nieuwe lening van 2.000 euro aan om een reis naar België te bekostigen, met als doel medische zorgen voor uw vrouw te vinden. Er werd een hoge rentevoet aan de lening gekoppeld. U kon A. echter niet betalen waarop hij u bij jullie thuis kwam bedreigen. Hij zou uw vrouw en uw dochter meenemen indien u niet betaalde. Hierop besloten jullie zo snel mogelijk Noord-Macedonië te verlaten.

Op 19 juli 2023 trokken jullie met het hele gezin per vliegtuig naar Eindhoven. Terwijl u nog een werk in de bouwsector uitvoerde, bezocht uw vrouw wat familie. Twee weken later trokken jullie naar België. Na jullie ronde bij de familie, dienden jullie op 15 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vermoord te worden door A. omdat u de lening die u was aangegaan niet tijdig terugbetaalde. Daarnaast stelt u dat uw vrouw niet zal genezen in Noord-Macedonië. Ter staving van jullie verzoek legden u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie paspoorten, de paspoorten van de familie en een medisch document uit België aangaande uw vrouw haar verzoek voor medische beeldvorming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ XX/XXXXX, 12/10/2023; beoordeling bijzondere procedurele noden XX/XXXXX, 12/10/2023).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij Koninklijk Besluit van 7 april 2023 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U verklaart bij een terugkeer naar Noord-Macedonië te vrezen dat u vermoord zal worden door A., een Albanees van wie u geld leende maar niet terugbetaalde (notities persoonlijk onderhoud CGVS XX/XXXXX, 1/03/2024, p. 12; vragenlijst CGVS XX/XXXXX, 12/10/2023, vraag 4, 5). Uw vrouw vreest eveneens om niet de nodige medische zorgen te zullen krijgen in Noord-Macedonië (notities persoonlijk onderhoud CGVS XX/XXXXX, p. 7, 8, 9). Voor jullie kinderen vreest u dat zij eveneens gevisieerd zullen worden door de Albanees van wie u geld leende (CGVS XX/XXXXX, p. 12).

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. U bent er immers niet in geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande uw vertrek uit Noord-Macedonië en de problemen die u er gehad zou hebben.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat jullie houding na aankomst in Nederland en België danig in contrast staat met jullie vermeende nood aan internationale bescherming. Uit jullie paspoorten is immers gebleken dat jullie op 19 juli 2023 reeds arriveerden te Eindhoven (CGVS XX/XXXXX p. 10; CGVS XX/XXXXX p. 8). Omdat u eerst nog twee weken wilde werken in de bouwsector en jullie nog jullie ronde bij

de familie moesten doen dienden jullie pas op 15 september 2023, twee maanden na aankomst, een verzoek om internationale bescherming in te België (CGVS XX/XXXXX p. 11; CGVS XX/XXXXX p. 8). Zulks is bevreemdend daar u voor zichzelf reeds had uitgemaakt dat u niet kon terugkeren naar Noord-Macedonië en te België een verzoek ging indienen (CGVS XX/XXXXX p. 10; CGVS XX/XXXXX p. 8). Verwacht kan worden dat jullie zich derhalve zo snel mogelijk tot de bevoegde autoriteiten zouden richten in het kader van het verkrijgen van internationale bescherming. Jullie houding, waarbij jullie dit verzoek voor jullie uit schoven omdat u nog wat wilde werken en jullie eerst nog jullie ronde bij de familie wilden afwerken, staat danig in contrast met de houding van een verzoeker om internationale bescherming. Zo ook het gegeven dat u en uw vrouw hiertoe tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zo verklaarde u slechts enkele dagen in Eindhoven te hebben verbleven (CGVS XX/XXXXX p. 10) waar uw vrouw stelt dat jullie er twee weken verbleven (CGVS XX/XXXXX p. 8). Verwacht kan worden dat jullie hiertoe eenduidige verklaringen zouden afleggen. Dat jullie dit niet doen, is veelzeggend. De vaststellingen die voorafgaan zetten dan ook menig vraagteken bij de motieven in jullie verzoek en brokkelen het geloof in jullie nood aan bescherming ernstig af.

Waar jullie houding na aankomst de wenkbrouwen ernstig doet fronsen, breken jullie het geloof in jullie nood aan bescherming ernstig af door inconsistente verklaringen af te leggen aangaande de problemen die ertoe zouden geleid hebben dat jullie Noord-Macedonië moesten verlaten. In dit kader verklaart u in de zomer van 2022 een bedrag van 2.000 euro geleend te hebben bij A., een Albanees, met het doel uw vrouw te genezen (CGVS XX/XXXXX p. 12). U was overeengekomen dat u het geld binnen de maand zou terugbetalen (CGVS XX/XXXXX p. 13). Deed u dit niet, zou er 50 tot 100 euro interest toegevoegd worden aan het bedrag (CGVS XX/XXXXX p. 13). Een maand later kwam hij tevergeefs zijn geld opeisen (CGVS XX/XXXXX p. 14). In totaal kwam hij in 2022 nog tot vijf keren langs (CGVS XX/XXXXX p. 14). Nadien kwam hij niet meer, zo zegt u (CGVS XX/XXXXX p. 14). Uw vrouw verklaarde evenwel dat jullie tot tweemaal toe een lening aangingen bij A., eenmaal in 2021 en eenmaal enkele weken voor jullie vertrek uit Noord-Macedonië in juli van 2023 (CGVS XX/XXXXX p. 4). Concreet stelt zij dat jullie 100 tot 150 euro voor medicatie leenden en jullie nog een keer 1.500 tot 2.000 euro leenden om jullie reis te financieren (CGVS XX/XXXXX p. 4). Ook stelt zij dat A. vanaf drie maanden voor jullie vertrek, omstreeks april 2023, bij jullie thuis begon langs te komen om zijn geld terug te vorderen (CGVS XX/XXXXX p. 10). Het valt op dat hoewel u en uw vrouw verklaren omwille van dezelfde redenen een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS XX/XXXXX p. 10; CGVS XX/XXXXX p. 12), jullie er niet in slagen eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de directe aanleiding voor jullie vlucht uit Noord-Macedonië. Van een verzoeker om internationale bescherming kan zulks evenwel verwacht worden. De vaststelling dat jullie hier niet in slagen breekt het geloof in jullie vermeende problemen in Noord-Macedonië ernstig af. Er dient overigens nog aan toegevoegd te worden dat u de these van uw vrouw afbreekt, door in tegenstelling tot haar (CGVS XX/XXXXX p. 4) te verklaren dat jullie reis naar Eindhoven (ter waarde van 200 euro) betaald werd door de familie van uw vrouw (CGVS XX/XXXXX p. 11). Bijgevolg kan haar these dat u 2.000 euro nodig had om jullie reis te financieren (CGVS XX/XXXXX p. 4). Zelf kan zij de inconsistenties in jullie verklaringen niet duiden (CGVS XX/XXXXX p. 4). Haar vergoelijking dat jullie misschien meerdere keren 150 euro voor medicatie leenden of dat haar familie een eerdere reis betaalden nemen de aangehaalde tegenstrijdigheden niet weg en halen ondermijnen eens te meer het geloof in jullie vermeende problemen.

Naast jullie tegenstrijdige verklaringen valt het eveneens op dat u noch uw vrouw enige kennis over jullie belager kunnen weergeven. Zo komen jullie beiden niet verder dan 'A.', een Albanees, te benoemen als jullie belager (CGVS XX/XXXXX p. 4; CGVS XX/XXXXX p. 13). Een familienaam of enige andere informatie over de man blijken jullie niet te hebben (CGVS XX/XXXXX p. 13; CGVS XX/XXXXX p. 4, 11), hetgeen mag verbazen. Er kan immers verwacht worden dat, indien jullie daadwerkelijk geld leenden bij de man en hij jullie in navolging daarvan bedreigde, jullie meer zouden kunnen vertellen over deze beruchte man. Dat u door een vriend naar hem werd doorverwezen en u enkel zou geweten hebben dat A. geld leende (CGVS XX/XXXXX p. 13), is weinig ernstig. Gelet op de door u beschreven situatie kan er verwacht worden dat u zou zich gedegen zou informeren over de man die ermee dreigde uw vrouw en dochter mee te nemen indien u uw lening niet afloste (CGVS XX/XXXXX p. 12). De vaststelling dat u helemaal niets over de man kan vertellen, haalt het geloof in uw vermeende problemen in Noord-Macedonië dan ook verder onderuit.

Uit wat voorafgaat dient besloten te worden dat u noch uw vrouw erin geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie in Noord-Macedonië het risico lopen gevisieerd te worden door A., een Albanees van wie u geld leende maar nooit terugbetaalde.

Waar uw vrouw nog opwerpt dat zij naar België kwam met als doel te genezen van haar gezondheidsproblemen (CGVS XX/XXXXX p. 7, 8, 9), moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat zij haar vermeende gezondheidsproblemen op geen enkele manier staft. Hoe dan ook blijkt uit haar verklaringen niet dat zij geen toegang had tot de medische zorgen in Noord-Macedonië. Zo bleek zij een ziekteverzekering had, toegang had tot de algemene medische diensten in Noord-Macedonië en ook in het kader van haar mentale gezondheid maandelijkse opvolging genoot (CGVS XX/XXXXX p. 5). Voorts kon zij rekenen op een gedeeltelijke terugbetaling voor haar medicatie (CGVS XX/XXXXX p. 5). Zelf verklaart u dat

het hele gezin kon beschikken over een ziekteverzekering van de staat en u zelf koos voor de private geneeskunde in Noord-Macedonië (CGVS XX/XXXXX p. 6). Nergens uit de verklaringen van u en uw vrouw kan blijken dat jullie de toegang tot de medische zorgen in Noord-Macedonië geweigerd werden omwille van redenen die ressorteren onder de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het CGVS erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Noord-Macedonië, zoals uw vrouw ook oppert tijdens haar persoonlijk onderhoud (CGVS XX/XXXXX p. 6), doch houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. De door u ingeroepen medische problemen houden dan ook geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ten overvloede kan er nog gewezen op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Als opvolging van de Decade of Roma Inclusion 2005-2015 en de Strategie voor de Roma 2014-2020 heeft Noord-Macedonië een nieuwe strategie (2022-2030) voor de Roma integratie aangenomen met verwijzingen naar antiziganisme, onderwijs, tewerkstelling, sociale zorg en gezondheidszorg. Daarnaast werd tevens een apart actieplan (2022-2024) voor de bescherming, promotie en realisatie van de mensenrechten van Roma vrouwen en meisjes aangenomen. Ofschoon de implementatie van al deze integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van lokale gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn lokale informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma hebben opgezet voor Roma, wat ertoe leidde dat in meerdere gemeenten in Noord-Macedonië lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën op poten zijn gezet ter verbetering van de situatie van de Roma, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen. Er zijn ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in

Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Jullie legden geen documenten neer waarmee jullie bovenstaande appreciatie konden wijzigen. De paspoorten van u, uw vrouw en jullie kinderen hebben louter betrekking op jullie identiteit en jullie afkomst, hetgeen niet ter discussie staat. Het medisch document uit België betreft een aanvraag tot medische beeldvorming in België. Hieruit kan niet blijken dat uw vrouw al jarenlang kampt met een medische problematiek, noch dat zij zich hiervoor niet zou kunnen richten tot de aanwezige diensten in Noord-Macedonië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)"

A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger van Noord-Macedonië en Rom van origine te zijn, geboren op 11 oktober 1991 te Jurumleri te Noord-Macedonië. U ging niet naar school. Tot aan de geboorte van uw dochter deed u seizoenswerk. Omstreeks 2005 trouwde u met I. U. (o.v. X.XXX.XXX). Samen hebben jullie een dochter, M. (o.v. X.XXX.XXX), en een zoon, E. (o.v. X.XXX.XXX).

Sinds uw veertien jaar, na de geboorte van uw dochter, kampt u met een depressie. Daarnaast heeft u te maken met een hartprobleem en een trombose in uw been. Hoewel uw ziekteverzekering gedeeltelijk instond voor uw medicatie ging uw echtgenoot in 2006 een lening aan bij A., een Albanees, om het overige deel van uw medicatie te bekostigen. In 2014 trok u samen met uw echtgenoot en uw dochter naar Duitsland met het doel om u te genezen. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen jullie geweigerd werd. Hierop trokken jullie terug naar Noord-Macedonië. In 2022 of 2023 ging uw echtgenoot een nieuwe lening van 2.000 euro aan om een reis naar België te bekostigen. U koesterde immers nog steeds de wens om te genezen. Er werd een hoge rentevoet aan de lening gekoppeld. Uw echtgenoot kon hem echter niet betalen waarop A. hem bij jullie thuis kwam bedreigen. Hij zou u en uw dochter meenemen indien hij niet betaalde. Hierop besloten jullie zo snel mogelijk Noord-Macedonië te verlaten.

Op 19 juli 2023 trokken jullie met het hele gezin per vliegtuig naar Eindhoven. Terwijl uw man nog een werk in de bouwsector uitvoerde, bezocht u wat familie. Twee weken later trokken jullie naar België. Na jullie ronde bij de familie, dienden jullie op 15 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde bij een terugkeer naar Noord-Macedonië te vrezen dat uw echtgenoot vermoord zal worden door A. omdat hij de lening die hij was aangegaan niet tijdig terugbetaalde. Ter staving van jullie verzoek legden u en uw man volgende documenten neer: jullie paspoorten, de paspoorten van de familie en een medisch document uit België aangaande uw gezondheidstoestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ XX/XXXXX, 12/10/2023; beoordeling bijzondere procedurele noden XX/XXXXX, 12/10/2023).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij Koninklijk Besluit van 7 april 2023 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot I. U. (o.v. X.XXX.XXX), hetgeen u zelf ook bevestigt (CGVS XX/XXXXX, p. 7, 8). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd er een beslissing 'kennelijk ongegrond' genomen die als volgt luidt.

[...]

Derhalve dient er ook in uw verzoek een beslissing 'kennelijk ongegrond' genomen worden in overeenstemming met artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 313 189, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 313 192. Verzoekers beroepen zich op identiek dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen en op één punt aangevuld. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknoptheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Uit een lezing van de verzoekschriften kan - met enige welwillendheid - worden afgeleid dat verzoekers in een nagenoeg identiek enig middel de schending aanvoeren van de artikelen 48/4, 49/3, 50, § 1, derde lid, 51, 57/6/1, § 1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het verzoekschrift van verzoekster wordt vooreerst ingegaan op de overweging van de bestreden beslissing die ten aanzien van haar werd genomen, waarin wordt gesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door verzoeker, dat in het kader van zijn beschermingsverzoek een beslissing kennelijk ongegrond genomen werd en dat kan verwezen worden naar de motieven van de bestreden beslissing die ten aanzien van hem genomen werd.

Beide verzoekers uitten in hun verzoekschriften kritiek op het feit dat de commissaris-generaal hen verwijt dat zij niet snel genoeg hun beschermingsverzoeken indienden. Zij citeren in deze artikel 50, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, waarna zij stellen dat zij zonder meer op tijd waren, zijnde binnen de twee maanden.

Vervolgens zijn verzoekers het er niet mee eens dat zij tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd. Zij citeren de betreffende verklaringen die verzoeker bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aflegde. Zij vervolgen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster duidelijk blijkt dat er sprake was van een onduidelijkheid in haar geheugen of zelfs een vergissing. Ook deze verklaringen worden geciteerd in de verzoekschriften.

Verder hekelen verzoekers dat hen verweten wordt dat zij geen informatie over hun belager kunnen weergeven. Dit hoeft volgens hen niet te verbazen daar deze een crimineel is. Het is – aldus verzoekers – niet te verwonderen dat criminelen niet staan te springen om hun adreskaartje af te geven aan iedereen die daarom vraagt.

Inzake de overwegingen van de bestreden beslissingen over de gezondheidstoestand van verzoekster, betogen verzoekers dat er medische attesten over de medische situatie van verzoekster voorliggen. Verder, waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het hier gaat om kwaliteitsverschillen in de medische zorgen, opperen verzoekers dat dit niet het geval is en dat verzoeker door de staatszorg niet bediend werd. Zij verwijzen in dit verband naar een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker.

Vervolgens gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. In deze verwijzen zij naar het motief van de bestreden beslissingen inzake de behandeling van Roma in Noord-Macedonië. Zij stellen hierna dat zij nochtans op dagelijkse basis gediscrimineerd werden. Ook in dit verband citeren zij uit de verklaringen die zij bij het commissariaat-generaal aflegden.

Ten slotte betogen verzoekers dat de bestreden beslissingen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schenden. Zij menen dat nergens in de bestreden beslissingen rekening wordt gehouden met de gevolgen van deze beslissingen voor hun kinderen. Zij opperen dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hun gezins- en familieleven ernstig geschaad wordt. Volgens verzoekers zullen de bestreden beslissingen bijzonder zware psychologische en medische gevolgen hebben, vooral voor de kinderen maar ook voor de band tussen hen en hun familie. Er zijn, aldus verzoekers, ook onevenredige gevolgen voor het privéleven en de gezondheid van verzoekster. Zij besluiten dat er een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te vernietigen en in afwachting daarvan te schorsen, alsook hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgende stukken bij beide voorliggende verzoekschriften:

- aangifte adreswijziging (stuk 4);
- brief Rode Kruis (stuk 5);
- bijlage 26 verzoeker (stuk 6);
- paspoort verzoeker (stuk 7).

3.2.2. Verzoekers maken ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd de originele versie van de bij hun verzoekschriften gevoegde stukken.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te schorsen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal slechts kan bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaan verzoekers met hun voormelde vraag voorbij aan de inhoud van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers preciseren niet op welke wijze de artikelen 49/3 en 51 van de Vreemdelingenwet zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3.4. Waar verzoekers in de verzoekschriften een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en daaraan gekoppeld van het hoger belang van het kind en van artikel 8 van het EVRM, aanvoeren, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregelen inhouden, waardoor artikel 74/13 niet van toepassing is.

De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissingen houden enkel in dat aan verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en houden geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissingen er op geen enkele wijze toe strekken een inmenging in verzoekers' gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissingen strekken er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoekers feitelijk gescheiden worden van hun familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekers daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

De Raad oordeelt te deze dat het inderdaad zo is dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid

te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het "(hogere) belang van het kind" is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: "*Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, vloeit niet voort uit het kind zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...*".

3.3.5. Verzoekers betwisten of vechten de bestreden beslissingen in het geheel niet aan waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 19 maart 2024 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure worden behandeld en als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*".

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*".

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: "*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*".

Verzoekers betwisten de inhoud van de bestreden beslissingen in dit kader niet waar, dit mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd wordt:

"Bij Koninklijk Besluit van 7 april 2023 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek."

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekers opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 27 mei 2024).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van

diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.3.7. Na grondige lezing van de dossiers kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekers *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt terdege en afdoende gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

3.3.8. Verzoekers vrezden bij terugkeer naar hun land van herkomst, Noord-Macedonië, vervolgd te worden door A., een Albanees bij wie zij geld leenden maar niet terugbetaalden. Daarnaast vrezden verzoekers dat verzoekster in Noord-Macedonië niet de nodige medische zorgen zal krijgen.

Blijkens de bestreden beslissingen moet er vooreerst (i) op worden gewezen dat verzoekers' houding na aankomst in Nederland en België danig in contrast staat met hun vermeende nood aan internationale bescherming. Verder (ii) zijn verzoekers er niet in geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen over hun problemen met A. Enerzijds (a) leggen zij inconsistente verklaringen af over deze problemen. Anderzijds (b) valt het op dat verzoekers er niet in slagen enige kennis over hun belager weer te geven. Tevens (iii) kan er geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers worden afgeleid uit de gezondheidsproblemen van verzoekster. Voorts (iv) kan evenmin een nood aan internationale bescherming worden vastgesteld in hoofde van verzoekers omwille van hun Roma-etnie. Tot slot (v) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

Uit de lezing van de verzoekschriften blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Zij komen in de voorliggende verzoekschriften immers in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, het opwerpen van boutades en spreekwijzen en het op algemene wijze minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

3.3.9. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers' houding na aankomst in Nederland en België in contrast staat met hun vermeende nood aan internationale bescherming.

In deze stelt de Raad vast dat verzoekers Georgië verlieten op 19 juli 2023 en diezelfde dag arriveerden in Nederland (administratieve dossiers, map documenten, paspoorten verzoekers). Volgens hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwamen verzoekers België binnen op 20 augustus 2023. Bij het commissariaat-generaal verklaarden verzoekers dat zij eerst in Nederland verbleven omdat verzoeker eerst nog twee weken wilde werken in de bouwsector en zij nog hun ronde bij de familie moesten doen en dat zij daarna naar België trokken (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 10 en administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8). Volgens verzoeker was dit slechts voor enkele dagen, terwijl verzoekster verklaarde dat dit voor een of twee weken was. In beide versies dienden zij geen verzoek om internationale bescherming in Nederland in en dienden zij pas op 15 september 2023 een beschermingsverzoek in België in. Dit roept vragen op, te meer gelet op het feit dat verzoekers voor henzelf reeds hadden uitgemaakt dat zij niet konden terugkeren naar Noord-Macedonië en te België een

verzoek om internationale bescherming gingen indienen (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 10 en administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8).

Het geheel van deze vaststellingen druist in tegen de door verzoekers aangehaalde vrees voor hun leven en nood aan internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekers evenwel niet hebben gedaan. Verzoekers' verklaringen enerzijds dat zij zich genoodzaakt zagen Noord-Macedonië te ontvluchten om zichzelf veilig te stellen, en hun gedrag anderzijds, meer bepaald dat zij ruim twee maanden in Nederland en België waren zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vallen niet met elkaar te rijmen. Bovendien kan verwacht worden dat verzoekers eenduidige verklaringen kunnen afleggen over hun reisweg. Dat zij hier – gelet op het voorgaande – niet in slagen, ondermijnt reeds hun vermeende vrees voor vervolging.

Verzoekers slagen er noch tijdens hun persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal, noch in hun verzoekschriften in hun talmen te verschonen. Dat verzoeker eerst even in Nederland wou werken en zij aldaar eerst familie dienden te bezoeken is in dit verband geenszins ernstig en ondermijnt hun nood aan internationale bescherming juist verder. Van iemand die vervolging vreest in het land van herkomst kan verwacht worden dat zij het zoeken van bescherming voorop stellen boven economische redenen en familiale verplichtingen. In hun verzoekschriften verwijzen verzoekers naar artikel 50, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, hetgeen voorschrijft dat *“de vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, [...] voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, een verzoek om internationale bescherming [moet] doen”*. Te dezen verwijst de Raad naar artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat een verzoeker om internationale bescherming zijn of haar beschermingsverzoek zo spoedig mogelijk moet indienen. Indien dit niet het geval is, doet dit - behoudens het voorhanden zijn van een goede reden(en) - afbreuk aan de (algemene) geloofwaardigheid van de verzoeker. Hoewel verzoekers hun beschermingsverzoeken indienen gedurende een verblijf van maximaal drie maanden, deden zij dit geenszins zo spoedig mogelijk en hebben zij hier geen goede reden(en) voor.

Dat verzoekers bijna een maand wachtten met het indienen van hun verzoek om internationale bescherming ondermijnt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet de ernst van de door hen aangehaalde asielmotieven.

3.3.10. Voorts beaamt de Raad dat verzoekers er niet in geslaagd zijn geloofwaardige verklaringen af te leggen over hun problemen met schuldeiser A.

3.3.10.1. Vooreerst leggen verzoekers inconsistente verklaringen af over deze problemen. In de bestreden beslissingen worden deze tegenstrijdigheden op goede gronden als volgt weergegeven en onderbouwd:

“In dit kader verklaart u in de zomer van 2022 een bedrag van 2.000 euro geleend te hebben bij A., een Albanees, met het doel uw vrouw te genezen (CGVS XX/XXXXX p. 12). U was overeengekomen dat u het geld binnen de maand zou terugbetalen (CGVS XX/XXXXX p. 13). Deed u dit niet, zou er 50 tot 100 euro interest toegevoegd worden aan het bedrag (CGVS XX/XXXXX p. 13). Een maand later kwam hij tevergeefs zijn geld opeisen (CGVS XX/XXXXX p. 14). In totaal kwam hij in 2022 nog tot vijf keren langs (CGVS XX/XXXXX p. 14). Nadien kwam hij niet meer, zo zegt u (CGVS XX/XXXXX p. 14). Uw vrouw verklaarde evenwel dat jullie tot tweemaal toe een lening aangingen bij A., eenmaal in 2021 en eenmaal enkele weken voor jullie vertrek uit Noord Macedonië in juli van 2023 (CGVS XX/XXXXX, p. 4). Concreet stelt zij dat jullie 100 tot 150 euro voor medicatie leenden en jullie nog een keer 1.500 tot 2.000 euro leenden om jullie reis te financieren (CGVS XX/XXXXX p. 4). Ook stelt zij dat A. vanaf drie maanden voor jullie vertrek, omstreeks april 2023, bij jullie thuis begon langs te komen om zijn geld terug te vorderen (CGVS XX/XXXXX p. 10). Het valt op dat hoewel u en uw vrouw verklaren omwille van dezelfde redenen een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS XX/XXXXX p. 10; CGVS XX/XXXXX p. 12), jullie er niet in slagen eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de directe aanleiding voor jullie vlucht uit Noord-Macedonië. Van een verzoeker om internationale bescherming kan zulks evenwel verwacht worden. De vaststelling dat jullie hier niet in slagen breekt het geloof in jullie vermeende problemen in Noord-Macedonië ernstig af. Er dient overigens nog aan toegevoegd te worden dat u de these van uw vrouw afbreekt, door in tegenstelling tot haar (CGVS XX/XXXXX p. 4) te verklaren dat jullie reis naar Eindhoven (ter waarde van 200 euro) betaald werd door de familie van uw vrouw (CGVS XX/XXXXX p. 11). Bijgevolg kan haar these dat u 2.000 euro nodig had om jullie reis te financieren (CGVS XX/XXXXX p. 4).”

In de verzoekschriften betogen verzoekers dat verzoekster een vergissing beging bij het afleggen van voormelde verklaringen. In deze merkt de Raad op dat verzoekster nergens tijdens haar persoonlijk

onderhoud melding maakte van het feit als zou zij zich vergist hebben bij het afleggen van verklaringen over hun problemen.

Wanneer verzoekster geconfronteerd werd met het feit dat verzoeker verklaarde dat haar familie hielp om hun reis te betalen, terwijl zij verklaarde dat zij hiervoor een (tweede) lening aangingen bij A., verklaarde verzoekster dat zij niet wist waarom verzoeker dit verklaarde, hetgeen geenszins een afdoende verschooning is. Verder verklaarde zij in dit verband dat haar familie haar hielp bij het financieren van een eerdere reis naar België. In deze dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd hoe zij hun reis (na hun definitief vertrek uit Noord-Macedonië) financierden, waarbij hij uitdrukkelijk aangaf dat de familie van verzoekster hun reis financierde (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Los daarvan maakt verzoeker ook nergens melding van een tweede lening om hun reis te financieren. Bovendien biedt dit geen verschooning voor het feit dat verzoeker verklaarde dat deze reis tweehonderd euro kostte voor vier personen en verzoekster spreekt van een lening van tweeduizend euro om hun reis te betalen. Daarnaast, wanneer verzoekster geconfronteerd wordt met het feit dat zij verklaarde dat zij naast de lening van tweeduizend euro voor hun reis ook een lening aangingen van honderd vijftig euro voor medicatie en verzoeker verklaarde dat zij slechts één lening van tweeduizend euro aangingen en dit voor medicatie, stelt zij eerst dat de verklaring van verzoeker klopt. Het louter bevestigen van de verklaringen van verzoeker zonder enige duiding te bieden over haar eigen (tegenstrijdige) verklaring is geenszins afdoende. Later verklaarde zij dat zij misschien meerdere keren honderd vijftig euro leenden, hetgeen niet te rijmen valt met haar eerdere verklaringen die niet voor interpretatie vatbaar zijn. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster bij het commissariaat-generaal geen melding maakte van het feit dat zij zich zou vergist hebben bij het afleggen van haar verklaringen over hun problemen, doch wel andere ontoereikende verklaringen in dit verband gaf, wijst de Raad erop dat de voormelde verklaringen betrekkingen hebben op de kern van hun relaas. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij/zij coherente en consistente verklaringen kan afleggen over de kern van zijn/haar relaas, *quod non in casu*.

3.3.10.2. Daarnaast slagen verzoekers er niet in enige kennis over hun belager weer te geven. De bestreden beslissingen luiden in dit verband op goede gronden als volgt:

“Naast jullie tegenstrijdige verklaringen valt het eveneens op dat u noch uw vrouw enige kennis over jullie belager kunnen weergeven. Zo komen jullie beiden niet verder dan ‘A.’, een Albanees, te benoemen als jullie belager (CGVS XX/XXXXX p. 4; CGVS XX/XXXXX p. 13). Een familienaam of enige andere informatie over de man blijken jullie niet te hebben (CGVS XX/XXXXX p. 13; CGVS XX/XXXXX p. 4, 11), hetgeen mag verbazen. Er kan immers verwacht worden dat, indien jullie daadwerkelijk geld leenden bij de man en hij jullie in navolging daarvan bedreigde, jullie meer zouden kunnen vertellen over deze beruchte man. Dat u door een vriend naar hem werd doorverwezen en u enkel zou geweten hebben dat A. geld leende (CGVS XX/XXXXX p. 13), is weinig ernstig. Gelet op de door u beschreven situatie kan er verwacht worden dat u zou zich gedegen zou informeren over de man die ermee dreigde uw vrouw en dochter mee te nemen indien u uw lening niet afloste (CGVS XX/XXXXX p. 12). De vaststelling dat u helemaal niets over de man kan vertellen, haalt het geloof in uw vermeende problemen in Noord-Macedonië dan ook verder onderuit.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers. Waar verzoekers in hun verzoekschriften stellen dat het niet hoeft te verbazen dat zij niet veel weten over hun belager aangezien hij een crimineel is en deze niet staan te springen om informatie over zichzelf te delen, merkt de Raad op dat verzoekers nergens tijdens de administratieve procedure melding maakten van het feit als zou hun belager A. een crimineel zijn. Zij spreken enkel van een Albanees die hen geld leende en die zij niet konden terugbetalen. Hoe dan ook kan verwacht worden dat, zelfs indien hun belager niet te koop liep met zijn identiteit, zij enige informatie zouden hebben over de persoon bij wie zij geld leenden en die hen naderhand bedreigde. Er kan minstens verwacht worden dat verzoekers blijf geven van pogingen om dergelijke informatie te bekomen, zeker wanneer de situatie uit de hand begon te lopen. Daar zij bij deze persoon terecht kwamen via een vriend (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 13), hadden zij hiertoe minstens de mogelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen in zijn land van herkomst. Dat verzoekers kennelijk nalieten dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun ingeroepen vrees voor vervolging.

3.3.11. Wat betreft de medische situatie van verzoekster *an sich*, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat zij haar vermeende gezondheidsproblemen op geen enkele manier staakt. Het medisch document dat verzoekers tijdens de administratieve procedure voorlegden, betreft immers slechts een aanvraag tot medische beeldvorming in België voor verzoeker, en dus niet voor verzoekster zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissingen wordt gesteld. Los daarvan kan dit stuk, in weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, ook niet gezien worden als een medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster al jarenlang kampt met een medische problematiek.

Hoe dan ook merkt de Raad op dat medische problemen in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteren, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de door verzoekster aangehaalde medische problemen in haar hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Noord-Macedonische autoriteiten verzoekster op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding ontzegden of bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hen geweigerd werd omwille van één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève. Zo bleek dat verzoekster een ziekteverzekering had, toegang had tot de algemene medische diensten in Noord-Macedonië en ook in het kader van haar mentale gezondheid maandelijkse opvolging genoot (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Voorts kon zij rekenen op een gedeeltelijke terugbetaling voor haar medicatie (*ibid.*, p. 5). Verzoeker verklaarde voorts dat het hele gezin kon beschikken over een ziekteverzekering van de staat en dat hij zelf koos voor de private geneeskunde in Noord-Macedonië (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Er wordt niet ontkend dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Noord-Macedonië, zoals verzoekster ook oppert tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 6), doch houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

In de verzoekschriften betogen verzoekers dat het niet gaat om een kwaliteitsverschil, maar dat verzoeker niet bediend werd door de staatzorg, hetgeen moet blijken uit de geciteerde passage van de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Uit de in de verzoekschriften geciteerde passage van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat hij verklaarde dat hij twee of drie jaar eerder één keer naar de sociale diensten van zijn overheid ging maar dat zij zeiden dat hij moest wachten. Hij vervolgde dat hij nadien nooit meer geprobeerd heeft en hierover klacht had ingediend bij de politie, maar hiervan geen bewijs had en niet veel meer kon vertellen. Het is echter niet duidelijk of verzoeker in de geciteerde passages sprak over (terugbetaling van) medische zorgen of financiële ondersteuning in het algemeen. In het eerste geval dient te worden opgemerkt dat verzoeker vlak voor het afleggen van deze verklaring uitdrukkelijk aangaf dat hij nooit beroep deed op deze diensten omdat hij dacht dat zij toch zouden weigeren en hij hierop geen recht had, hetgeen deze verklaring volledig ondermijnt. Hier komen de voormelde verklaringen van hemzelf en verzoekster nog bij waaruit duidelijk blijkt dat zij – en dus ook verzoekster die medische problemen zou hebben – hier wel toegang toe hebben. Wat de tweede situatie betreft, merkt de Raad op dat dit los staat van de medische problemen van verzoekster. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat andere familieleden wel aanspraak maakten op uitkeringen (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 5) en dat het gegeven dat verzoeker diende te wachten om geholpen te worden niet betekent dat hij niet geholpen wordt. Hoe dan ook houden louter socio-economische overwegingen geen verband met het Verdrag van Genève.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald.

3.3.12. Net als de commissaris-generaal merkt de Raad volledigheidshalve op dat er in hoofde van verzoekers geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid omwille van hun Roma-etnie. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband terecht als volgt gesteld:

*“Ten overvloede kan er nog gewezen op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene preciaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar*

school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Als opvolging van de Decade of Roma Inclusion 2005-2015 en de Strategie voor de Roma 2014-2020 heeft Noord-Macedonië een nieuwe strategie (2022-2030) voor de Roma integratie aangenomen met verwijzingen naar antiziganisme, onderwijs, tewerkstelling, sociale zorg en gezondheidszorg. Daarnaast werd tevens een apart actieplan (2022-2024) voor de bescherming, promotie en realisatie van de mensenrechten van Roma vrouwen en meisjes aangenomen. Ofschoon de implementatie van al deze integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van lokale gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn lokale informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma hebben opgezet voor Roma, wat ertoe leidde dat in meerdere gemeenten in Noord-Macedonië lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet ter verbetering van de situatie van de Roma, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen. Er zijn ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

In de verzoekschriften betogen verzoekers, onder verwijzing naar de verklaringen die zij aflegden bij het commissariaat-generaal, dat zij dagelijks gediscrimineerd worden. Uit de geciteerde verklaringen blijkt net als uit de rest van de door verzoekers afgelegde verklaringen evenwel geenszins dat zij in hun land van herkomst gediscrimineerd werden omwille van hun Roma-etnie, laat staan dat dit de vereiste drempel van zwaarwegendheid zou overschrijden. Verzoekers laten bovenstaande overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, voor het overige onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.13. De door verzoekers tijdens de administratieve procedure neergelegde en nog niet eerder besproken documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekers overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan al het voorgaande.

Bij hun verzoekschriften voegen verzoekers documenten inzake hun adreswijziging, hetgeen *in casu* niet relevant is. Daarnaast voegen verzoekers bij hun verzoekschriften het attest van immatriculatie van verzoeker d.d. 16 september 2024 – zijnde één dag na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen enkel zijn identiteit alsook het gegeven dat hij een tijdelijk verblijfsrecht in België geniet attesteert. Dit betreft geenszins het paspoort van verzoeker, zoals zij zelf beweren, hetgeen overigens reeds in zijn administratief dossier werd opgenomen. De overige documenten die verzoekers bij hun verzoekschriften voegen betreffen documenten die reeds opgenomen zijn in de administratieve dossiers. De Raad ziet niet in hoe deze een afbreuk zouden kunnen doen aan voormelde vaststellingen en verzoekers bieden in dit verband niet de minste verduidelijking in de verzoekschriften.

3.3.14. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

3.3.15. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.16. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers' relaas niet als basis dienen voor een toekenning aan verzoekers van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.3.17. In acht genomen hetgeen voorafgaat, hebben verzoekers geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming en dienen de beroepen te worden verworpen.

3.3.18. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog opwerpt dat de ten aanzien van haar bestreden beslissing genomen werd op dezelfde dag als die van verzoeker en dat zij niet inziet hoe de beslissing van haar echtgenoot al kan verwerkt zijn in haar beslissing, wijst de Raad nog op het volgende.

Uit zowel de stukken zoals opgenomen in de administratieve dossiers als de inhoud van de voorliggende verzoekschriften blijkt duidelijk en genoegzaam dat verzoekster zich in het kader van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming integraal beroept op dezelfde asielmotieven als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Verzoekster betwist zulks verder niet en heeft dit ook uitdrukkelijk bevestigd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Bijgevolg vermocht de verwerende partij betreffende deze asielmotieven in de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster wel degelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker, de echtgenoot van verzoekster. Dit geldt nog des te meer nu in de beslissing die de verwerende partij nam ten aanzien van verzoeker uitdrukkelijk en terdege rekening wordt gehouden met en wordt verwezen naar zowel de verklaringen van hemzelf als de verklaringen van verzoekster en nu deze beslissing aldus ook deels op de verklaringen van verzoekster is gebaseerd.

Verzoekster duidt daarenboven op generlei wijze over welke van deze verklaringen de verwerende partij *in casu* dan wel bijkomend had moeten motiveren, welke elementen nader en op individuele wijze aan bod hadden moeten komen bovenop de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven en op welke wijze zulks (mogelijks) een invloed had kunnen hebben op de beoordeling van haar verzoek om internationale

bescherming en de uitkomst van de bestreden beslissing. Evenmin formuleert zij enige bijkomende, persoonlijke vrees of reikt zij zelf enige bijkomende informatie aan.

3.3.19. Uit wat voorafgaat blijkt tot slot dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van de beroepen heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS